

List preláta (10. marca 2025) | Radosť

V tomto pastierskom liste nás prelát Opus Dei vyzýva, aby sme sa zamysleli nad niektorými aspektmi radosti podľa učenia svätého Josemaríu.

10.03.2025

Milovaní, nech Ježiš opatruje moje dcéry a mojich synov!

1. V tomto krátkom liste – nadväzujúc na podnet, ktorý som pred niekoľkými týždňami dostal od

jednej z vašich sestier – som si zaumienil, že sa spolu s vami zamyslím nad niekoľkými aspektmi radosti, a to najmä prostredníctvom rozjímania nad slovami svätého Josemaríu.

Radosť je vo všeobecnosti dôsledkom vlastnenia a prežívania dobra, pričom v závislosti od druhu dobra sa radosť vyznačuje rôznou intenzitou a trvalosťou. Keď radosť nie je dôsledkom konkrétnej skúsenosti dobra, ale celej existencie človeka, zvyčajne sa považuje za šťastie. V každom prípade najhlbšia radosť a šťastie sú tie, ktoré majú svoj hlavný koreň v láske.

Toto sú ťažké časy pre svet a Cirkev (a Dielo je malou časťou Cirkvi). V skutočnosti tak či onak, všetky časy mali svoje svetlé a temné stránky. Aj preto je obzvlášť potrebné pestovať radostný postoj. Vždy a za každých okolností môžeme a máme byť

radostní, pretože to chce Pán: „Aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná“ (Jn 15, 11). Toto povedal apoštolom a prostredníctvom nich aj nám všetkým, ktorí prideme po nich; preto je „radosť podmienkou života Božích detí“[1].

Naopak, „smútok je nerest spôsobená neusporiadanou sebaláskou, ktorá však nie je osobitnou nerestou, ale všeobecným koreňom nerestí“[2]. Tento výrok svätého Tomáša nás môže prekvapiť, ak si spomenieme napríklad na bolesť pri smrti milovanej osoby. V skutočnosti takáto situácia nemusí nutne priniesť smútok v tomto zmysle, ale bolesť, čo nie je to isté ako smútok. V skutočnosti je bežnou skúsenosťou, že nie každá bolesť a odriekanie vyvolávajú smútok, najmä ak sú prijímané s láskou a pre lásku. Tak napríklad rôzne obety matky pre svoje deti, ktoré môžu byť niekedy

veľmi veľké, spôsobujú bolesť, ale nemusia vyvolať smútok.

„Na dosiahnutie šťastia nie je potrebný pohodlný život, ale zamilované srdce”[3]. Všetci, ktorí sme videli a počúvali nášho Otca vo Villa Tevere počas posledných siedmich či ôsmich rokov jeho života, sme ho videli skutočne spokojného, šťastného, hoci to boli roky, v ktorých veľmi trpel, a to tak fyzicky, ako aj predovšetkým pre vážne ťažkosti, ktorými sa v tých rokoch borila Cirkev.

Radosť z viery

2. Prirodzená radosť povýšená milosťou sa prejavuje najmä v spojení s Božími plánmi. Pastierom v Betleheme anjeli oznamujú „veľkú radosť“ (Lk 2, 10) z Ježišovho narodenia; mudrci opäť vidia hviezdu s „veľkou radosťou“ (Mt 2, 10). Napokon aj apoštoli mali

obrovskú radosť, keď videli Ježiša
vzkrieseného (porov. Jn 20, 20).

Kresťanská radosť nie je len radosťou
„zdravého zvieraťa“[4], ale je ovocím
Ducha Svätého v duši (porov. Gal 5,
22); býva trvalá, pretože sa zakladá
na Bohu, ako nás nabáda svätý Pavol:
„Ustavične sa radujte v Pánovi!
Opakujem: Radujte sa!“ (Flp 4, 4).

Táto radosť v *Pánovi* je radosťou z
viery v jeho otcovskú lásku: „Radosť
je nevyhnutným dôsledkom Božieho
synovstva, toho, že vieme, že náš Boh
Otec nás nesmierne miluje, že nás
prijíma, pomáha nám a odpúšťa
nám. — Vždy na to dobre pamätaj:
hoci by sa niekedy zdalo, že sa všetko
rúca, nič sa nerúca, lebo Boh bitky
neprehráva“[5].

Avšak tvárou v tvár ťažkostiam alebo
utrpeniu môže naša osobná slabosť
spôsobiť, že táto radosť ochabne,
najmä pre možnú slabosť našej
aktuálnej viery vo všemohúcu Božiu

lásku k nám. „Božie dieťa, kresťan, ktorý žije z viery, môže trpieť a plakať: môže mať dôvod na bolesť, ale nie na smútok“[6]. Aj preto, aby sme si vypestovali – alebo obnovili – radosť, je potrebné aktualizovať presvedčenie viery v Božiu lásku, ktorá nám umožňuje tvrdiť spolu so svätým Jánom: „A my, čo sme uverili, spoznali sme lásku, akú má Boh k nám“ (1 Jn 4, 16).

Viera má tendenciu vyjadriť sa tak či onak – slovami alebo bez slov – v modlitbe a s modlitbou prichádza radosť, pretože „keď kresťan žije z viery – s vierou, ktorá nie je iba slovami, ale skutočnosťou osobnej modlitby –, istota Božej lásky sa prejavuje v radosti, vo vnútornej slobode“[7].

V nádeji sa radujte (Rim 12,12)

3. Viera v Božiu lásku k nám prináša veľkú nádej. Takto môžeme chápať aj výrok z Listu Hebrejom: „Viera je

základom toho, v čo dúfame“ (Hebr 11,1). Nádej má za svoj cieľ budúce a možné dobro. A dobro, v ktoré nás viera pobáda dúfať, je v zásade úplné šťastie a radosť v definitívnom spojení s Bohom v sláve. Ako nám hovorí svätý Pavol, je to „pre nádej, ktorú máte uloženú v nebi“ (Kol 1, 5). Táto istota v nás upevňuje presvedčenie, že nám nebudú chýbať prostriedky na dosiahnutie tohto cieľa, ak ich slobodne prijmeme: začínať a znovu začínať, a to tak často, ako to bude potrebné.

A keď sa nám rôznymi spôsobmi prezentuje Božia vôľa, pred ktorou sa cítime nedostatoční a bezmocní, môžeme mať dokonca „istotu nemožného“[8], ako náš Otec na začiatku Diela, vo chvíľach úplného nedostatku prostriedkov a v spoločenskom prostredí, ktoré bolo hlboko protikresťanské.

4. Máme, môžeme mať vždy „nádej, ktorá nezahanbuje“, a to nie pre istotu v nás samých alebo v čomkoľvek z tohto sveta, ale preto, že „Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5, 5).

Niekedy nás ťažkosti rôzneho druhu môžu priviesť k tomu, že si napríklad myslíme, že naša apoštolská práca sa neosvedčuje, že nevidíme ovocie svojho úsilia a svojej modlitby. Dobre si však uvedomujeme – a je dobré, aby sme si toto presvedčenie viery často obnovovali –, že naša námaha nie je v Pánovi márna (porov. 1 Kor 15, 58). Ako povedal aj náš Otec: „Nič nevyjde nazmar“.

Nádej a radosť sú Božie dary, a o to nás všetkých prosí svätý Pavol: „Boh nádeje nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby ste v sile Ducha Svätého oplývali nádejou“ (Rim 15, 13).

Radosť zamilovaného srdca

5. Láska k Bohu a k druhým je s radosťou spojená s vierou a tiež s nádejou. „Tí, čo milujú, majú radosť z nádeje, že sa stretnú s veľkou láskou, ktorou je Pán”[9].

Existujú rôzne prejavy lásky, ale zhodujú sa práve v tom, čo je podstatné: túžba po dobre milovanej osobe (a pokiaľ je to možné, snaha oň) a radosť, ktorá pramení z vedomia, že dobro je napokon prítomné.

V prípade lásky k Pánovi si môžeme položiť otázku: túži Boh po nejakom dobre, ktoré nemá? Vieme, že keď nás stvoril slobodných, chcel na seba vziať *riziko* našej slobody[10].

Môžeme Bohu nedať nič, po čom túži: našu lásku. V istom zmysle radosť z lásky k Bohu nespočíva len v tom aspekte lásky, ktorý spočíva v dobre, ktoré pre nás robí, ale aj v

radosti z toho, že mu môžeme dať svoju lásku.

Láska ako prameň radosti sa osobitným spôsobom prejavuje v našej odovzdanosti druhým, v snahe byť napriek svojim chybám „rozsievačmi pokoja a radosti“[\[11\]](#). Takto sa navyše tešíme, keď vidíme radosť druhých, a podobne ako náš Otec im môžeme skutočne povedať: „Moja radosť je vaša radosť“[\[12\]](#).

6. „Pravá láska so sebou prináša radosť: radosť, ktorá má korene v tvare kríža“[\[13\]](#). Predovšetkým kríž nesený z lásky k Bohu je prameňom blaženosti. To nás učí Pán:

„Blahoslavení ste, keď vás budú pre mňa potupovať a prenasledovať a všetko zlé na vás nepravdivo hovoriť; radujte sa a jasajte, lebo máte hojnú odmenu v nebi. Tak prenasledovali aj prorokov, ktorí boli pred vami“ (Mt 5, 11-12). V skutočnosti všetky blahoslavenstvá opisujú korene

radosti: „Blahoslavenstvá ťa vždy vedú k radosti, sú cestou k radosti“[14].

Existuje mnoho príčin, ktoré môžu viesť k strate radosti; najmä súčasná skúsenosť vlastnej slabosti, vedomie vlastných hriechov. Ale viera v Božiu lásku a istá nádej, ktorá túto vieru sprevádza, sú základom, ako hovorí svätý Josemaría, „hlbokej radosti z lútosti“[15]. Potom aj napriek našim obmedzeniam a nedostatkom môžeme s pomocou nášho Pána a našej lásky „urobiť príjemnou a ľahkou cestu ostatným“[16].

Vzývame Najsvätejšiu Pannu, Matku Božiu a našu Matku, ako *Causa nostrae laetitiae* (*Príčina našej radosti*). Nech nám pomáha byť vždy šťastnými a rozsievачmi pokoja a radosti vo všetkých okolnostiach nášho života. Zvlášť ju o to prosíme teraz v tomto Jubilejnom roku

nádeje, v úzkom spojení s utrpením
pápeža Františka.

S láskou vás žehná

váš Otec

Rím, 10. marca 2025

.....

[1] *List 13*, bod 99. Texty, v ktorých
nie je uvedený autor, sú od svätého
Josemaríu.

[2] Svätý Tomáš Akvinský, *Summa
Theologica*, II-II, q.28, a.4 ad1.
„Smútok je výsledkom egoizmu“
(*Boží priatelia*, bod 92).

[3] *Brázda*, bod 795.

[4] Porov. *Cesta*, bod 659.

[5] *Vyhňa*, bod 332.

[6] „Las riquezas de la fe“,
uverejnené v novinách *ABC* dňa 2-
XI-1969.

[7] *Ibid.*

[8] *List* 29, bod 60.

[9] František, *Audiencia*, 15-III-2017.

[10] Porov. *Boží priatelja*, bod 35.

[11] *Brázda*, bod 59.

[12] *List* 14, bod 1.

[13] *Vyhňa*, bod 28.

[14] František, *Homília*, 29-I-2020.

[15] *List* 14-II-1974, bod 7.

[16] *Brázda*, bod 63.

dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-
prelata-10-marca-2025-radost/
(05.08.2025)